

VƯƠNG QUỐC DƯỚI ĐÁY BIỂN

Truyện này rất nổi tiếng tại Nhật Bản. Qua câu chuyện có những chú rùa và sự biến đổi đầy bốn cột của thời gian này, chúng ta sẽ chu du tới vương quốc đẹp tuyệt sâu trong lòng biển và phiêu lưu xuyên hàng thế kỉ.

Tôi luôn nghĩ loài rùa có vẻ gì đó rất bí ẩn. Chúng đẻ trứng trên bờ cát, dưới ánh trăng, và cùng đám rùa con mới nở quay lại biển khi triều lên. Cũng chẳng lạ lùng nếu chúng có khả năng thay hình đổi dạng.

Xưa kia, tại hòn đảo Nhật Bản nọ, có chàng đánh cá trẻ tên là Urashima Taro. Ngày nọ ngày chàng đều chèo thuyền ra khơi, miệt mài buông câu, giờ nọ giờ.

Chiều chiều, chàng kéo thuyền về bến và đem cá câu được ra chợ bán, luôn luôn dành lại một con cho mẹ và mình nấu bữa tối. Hai mẹ con dùng cơm, ngắm hoàng hôn buông và kể cho nhau nghe mình may mắn nhường nào.

Tối nọ, trên đường về nhà, Taro bắt gặp mấy thằng bé túm tụm quanh một con rùa bị lật ngửa, nằm tênh hênh bất lực. Mỗi lần con rùa tội nghiệp cố trở mình, đám trẻ lại lật nó, phá lên cười giễu tình cảnh trớ trêu của nó, rồi còn dùng que chọc chọc.

“Sao mấy đứa lại làm tình làm tội nó, con rùa có tội lỗi gì đâu? Sao mà tàn ác thế?” Taro quát bọn trẻ.

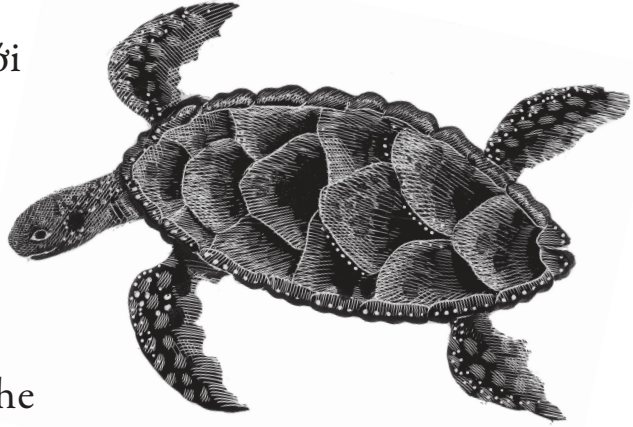
Chàng đuổi chúng đi và nhẹ nhàng nâng rùa lên, giúp nó lật mình. Rồi chàng cẩn trọng phủi cát trên mai rùa và thả nó xuống biển.

“Về nhà với cha mẹ mi đi, quy lão tiên sinh!” Chàng nói. “Chúc mi sống đến ngàn năm!”

Taro vội vã rảo bước về nhà, chàng nướng cá, nấu cơm, rồi lại hàn huyên cùng mẹ tới đêm muộn.

Ngày hôm sau, khi
bình minh vừa mới
lên tươi tắn, dịu
dàng, Taro đã
ngồi buông câu
trên con thuyền khe
khẽ bồng bênh trên mặt
biển êm đềm.

Bỗng nhiên, chàng nghe có tiếng gọi tên mình.

“Chàng Taro, ời chàng Taro.”

Chàng quay đầu nhìn theo hướng có tiếng gọi, rồi
nhận ra tiếng ấy vọng lên từ dưới nước.

Chàng nhìn xuống biển và thấy một con rùa đang
bơi theo mạn thuyền.

“Thật lạ lùng làm sao.” Taro nhủ thầm. “Loài rùa thường rất nhút nhát, ta hầu như chẳng thấy chúng bao giờ, thế mà dạo này lại hai hôm gặp hẳn hai con liền!”

Rồi chàng quay ra nói với rùa.

“Mới hôm qua thôi, ta đã cứu đồng loại của mi! Hôm nay ta giúp gì cho mi nào?”

Rùa đáp:

“Ta đến để trả ơn chàng đấy, Taro thân mến ơi! Chủ nhân của ta là Long vương, sống nơi thủy cung tráng lệ dưới đáy biển. Ngài phái ta tới mời chàng xuống thủy cung chơi một chuyến, những mong bày tỏ ân tình vì hôm qua chàng đã nhân từ ra tay cứu giúp.”

“Ta lấy làm hân hạnh lắm đấy, rùa ạ.” Taro nói.
“Nhưng làm sao mà ta sống nổi dưới nước chứ, đến chết đuối mất.”

“Chuyện đó xin chớ lo.” Rùa đáp. “Ta sẽ ban phép tiên cho chàng.”

Diện kiến Long vương là chuyện tuyệt vô nhường, làm sao Taro cưỡng được lời mời hấp dẫn đến vậy. Chàng trèo khỏi thuyền rồi leo lên lưng rùa.

Họ lên đường, lặn dần xuống biển. Taro phát hiện ra mình có thể thở dưới nước, chàng kinh ngạc ngắm những cảnh đẹp dần hiện ra quanh mình.

Họ bơi xuyên một đàn cá tí hìn lóng lánh đông ơì là đông. Họ lướt qua nào sữa, nào cá heo, rồi cả bạch tuộc. Những lá rong biển quệt vào chân Taro, và khi cúi nhìn, trước mắt chàng là đồng hải quỳ kì vĩ choáng ngợp.

Cuối cùng, họ đã tới cổng thành thủy cung lộng lẫy. Rùa nghiêng mai để Taro xuống, chàng đi qua cổng, tiến vào sân châu khảm trai óng ánh.

Hai chú cá ngựa bơi ra chào đón chàng, dẫn lối chàng lên chính điện. Long vương ngự trên ngai

